

РЕШЕНИЕ

№ 5485

гр. София, 13.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **108** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

С. за електронни медии, чрез юрк. Д. П., обжалва решение от 17.09.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102 състав по Н. дело № 3094/2012 г., отменящо Наказателно постановление № 1/17.01.2012 г. на председателя на С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл. 126, ал. 1 от Закона за радиото и телевизията.

Ответникът [фирма], чрез пълномощника си отрича основателността на касационната жалба.

Прокурорът дава заключение за правилност на обжалваното решение.

Касационната жалба, подадена в срок, е неоснователна. Съответно на закона е заключението на СРС за допуснати съществени процесуални нарушения в административно-наказателното производство.

1. Отговорността на юридическото лице е ангажирана за допускане на разпространение на 07.12.2011 г. в предаването „Б.“, рубрика „Гореща точка“ по програма „TV 7“ на изказвания на водещия Н. Б., с които се противопоставят групи граждани на база произход и местоживеене и призовават към саморазправа с тях, като с това внушават нетърпимост между гражданите. Съдържанието на изказванията,

свързани с протеста на зърнопроизводителите в [населено място], е възпроизведено в АУАН и НП, като отделни части от текста са подчертани. Възприетата от наказващия орган за нарушена разпореда е чл. 17, ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 5 от ЗРТ. Според мотивите на НП нарушението засяга основни конституционни права на гражданите – свободата на събрания, митинги и манифестации, а изявленията на г-н Б. подтикват към разпалване на омраза и противопоставяне между различни групи в обществото.

2. Описанието на нарушението в НП противоречи на процесуалното изискване по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и повтаря порока към формата, допуснат и в АУАН (чл. 42, т. 4 от ЗАНН). Чл. 17, ал. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 5 от ЗРТ урежда забрана за допускане от доставчиците на медийни услуги на създаване или разпространение на предавания в нарушение на принципите по чл. 10 от закона, в т.ч. за недопускане на предавания, внушаващи нетърпимост между гражданите. В санкционния акт по същество липсва дължимото описание на нарушението, а формално съдържащото се е непълно, неточно, неясно и противоречиво. То е ограничено до текстовото пресъздаване на изказванията, констатация за породеното от тях противопоставяне между гражданите по определени признаци и немотивирано заключение за внушаване на нетърпимост, тъждествено с формулировката на принципа по чл. 10, ал. 1, т. 5 от ЗРТ. Не е налице конкретен анализ на предаването като цяло или на отделни негови части, нито твърдения за обективна връзка между изявленията и постигането на забранения от чл. 17, ал. 2 от ЗРТ резултат от тях като предпоставка на отговорността. Този извод не се променя и от използвания подход за подчертаване на определени части от изказването на Б., който, освен, че не установява изначално правилността на съждението за извършено нарушение, предполага извличане на предполагаемата воля на наказващия орган. Противоречие и непоследователност се открива и във възприетото засягане на основни конституционни права на гражданите, в частност свободата на събрания, митинги и манифестации, защитата на която не е възложена върху наказващия орган и е въобще неотнормирана към обекта на охраняваните със санкционната норма отношения.

3. Дори и, обратно на съображенията на СРС, да се приеме за допустимо ангажирането на отговорност за допускане на предаване, внушаващо нетърпимост между гражданите и по признаци извън изрично посочените в чл. 17, ал. 2 от ЗРТ (предвид на установяването на различни алтернативни състави на нарушения в цитираната разпореда – за неспазване на принципите по чл. 10, ал. 1 от ЗРТ и отделен състав за внушаване на нетърпимост по точно определени критерии), процесуалната законосъобразност на НП отново би била съществено опорочена. Неотговаряща на условието за редовност на НП по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е и квалификацията на органа за противопоставяне на групи граждани на основата на признаците произход и местоживееене. Удебеленият на места шрифт във фонограмата на предаването, който вероятно служи като индигия за частта от изявленията, оценени като съставомерни, е израз на избирателно отграничаване на определени думи и изрази, както и откъсването им от цялостния контекст на предаването. Съдържанието им не разкрива еднозначно внушение за нетърпимост нито по произход (съобразно значението на понятието като принадлежност по рождение към група, потекло, род, начало), нито по местоживееене, а други, индивидуализирани от въззивния съд и невъзприети от наказващия орган части от изказването, дават основание за различни изводи. Правилността на твърденията в НП не следва

презумптивно, а съдът не е оправомощен да допълва, респ. отстранява непълноти във фактическите и правни предели на обвинението, независимо от съществуването по принцип на основания за укоримост на позициите на водещия или на използваните от него изразни средства.

4. Отсъствието на установявания относно релевантните за отговорността факти е процесуално нарушение, същественият характер на което не предизвиква противоречия в теорията и съдебната практика. Опущения от подобно естество обективно засягат правото на защита на привлеченото към отговорност лице, тъй като изключват възможността упражняването му да бъде подчинено на отричането на конкретни съставомерни признаци от състава на вмененото нарушение, и пречат за съдебната проверка за доказаност на административно-наказателното обвинение, чийто предмет следва да бъде правомерно очертан. НП е подлежало на отмяна само на посоченото процесуално основание и при правилността на изводите на съда в този смисъл обсъждането на останалите доводи в касационната жалба е безпредметно.

Поради липсата на инвокираното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.09.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 102 състав по Н. дело № 3094/2012 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: